

La Comédiathèque

Válság és bűnhődés

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Ez a szöveg olvasás céljából hozzáférhető.

Ha a művet nyilvánosan kívánja előadni – akár hivatásos színpadon, akár amatőr színházban –, előzetesen be kell szereznie a szerző előadási engedélyét.

Kapcsolat:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

<https://comediatheque.net/contact-form/>

Válság és bűnhődés

Jean-Pierre Martinez

A szerző fordítása

Egy munkanélküli színészt alkalmaz egy csőd szélén álló bank, és hamarosan rájön, hogy bűnbaknak szerződtették. De a rémálom csak most kezdődik...

Szereplők

János Kovács: a színész

Krisz: a fiókvezető (nő vagy férfi)

Dani: az asszisztens (nő vagy férfi)

Marika: a takarítónő

Mária: János felesége

Bernadett: az első ügyfél

Betti: a második ügyfél

*Mária, Marika, Bernadett és/vagy Betti szerepét
akár ugyanaz a színésznő is játszhatja.*

© La Comédiathèque

Józan, mégis tekintélyt sugárzó iroda: nagy íróasztal, rajta csak egy telefon, amely kaputelefonként is működik, egy zöld és egy piros jelzőfényvel; párnázott, forgó, gurulós vezetői szék; egy kis asztalka, rajta alumínium termoszra emlékeztető tárgy, fölötte bekeretezett férfiportré. Marika éppen sepreget. Krisz elegáns öltönyben vagy kosztümben érkezik, attól függően, hogy férfi vagy nő játssza.

Krisz – Á, Marika... Épp beszélni akartam magával.

Marika abbahagyja a seprést.

Marika – Igen, főnök?

Krisz – Hány éve sepreget már nálunk, Marika?

Marika – Nem tudom, főnök. Nem számoltam. Nincs megelégedve a munkámmal?

Krisz – Dehogynem, Marika, épp ellenkezőleg. Sőt, meg akartam dicsérni. Ismeri a bankunk jelmondatát?

Marika – Mindenki a maga háza táján söprögessen?

Krisz – Nagyon jó, Marika, pontosan! Magának köszönhetően a Szolidáris Bank portája mindig makulátlan. Egy bank homlokzata a bank névjegye, nem igaz? Ha a kirakat nincs rendben, az ügyfelek még azt gondolhatnák, hogy...

Marika – A bankár keze sem egészen tiszta...

Krisz – Így van! Maga mindent ért, Marika.

Marika – Folytathatom a munkát, főnök?

Krisz – Még ne, Marika...

Marika – Jó...

Krisz megköszörüli a torkát.

Krisz – Mint tudja, kedves Marika... Drága Marika... Sőt, mondhatnám: túlságosan is drága Marika... Válság van.

Marika – Tényleg, főnök?

Krisz – Válság, Marika! Lehet, hogy maga nem olvassa mindennap a gazdasági rovatot, de csak hallott a forintról, a hitelekéről, az államadósságról...

Marika – Nem nagyon, főnök...

Krisz – Még jobb! Vagyis rosszabb... Maga tehát azt sem tudja, milyen válságban él. Ne mondja, hogy ebből sem vett észre semmit!

Marika – Nem, főnök...

Krisz – Röviden: recesszió van, és természetesen a pénzügyi világ sínynyi meg elsőként az értékek általános zuhanását...

Marika – Az értékekét...

Krisz – A tőzsdei értékekre gondolok, természetesen. De higgye el, Marika, a gazdasági depressziótól a sima depresszióig gyakran csak egy lépés. Ha esik a tőzsde, esik a hangulat is. És ha a hangulat a béka fenéke alatt van, máris közel a morális válság.

Marika – Igen, főnök...

Krisz – Maga például ne mondja, hogy nincs egy kicsit lehangolva.

Marika – Megvagyok, főnök. Nem panaszkodom...

Krisz – Ne haragudjon, Marika, de ahogy itt áll ezzel a seprűvel... nem éppen az életöröm sugárzik magából.

Marika – Talán csak fáradt vagyok mostanában... Sok ez a söprögetés a maguk portája előtt...

Krisz – Csak azt akarom mondani, Marika, hogy természetesen a mi bankunkat sem kerüli el a vihar... nekünk is takarékoskodnunk kell. Ezt megérti, ugye?

Marika – Igen, főnök...

Krisz – Az ön érdekében a Szolidáris Bank ezért drasztikus, ugyanakkor fájdalmas intézkedésekre kényszerült, hogy megőrizhesse az állását. Mert most már elárulhatom: az állása komoly veszélyben volt.

Marika – Köszönöm, főnök...

Krisz – Örömmel jelenthetem tehát, Marika, hogy nem bocsátjuk el.

Marika – Feketén dolgozom, főnök.

Krisz – Akárhogy is, további intézkedésig söprögethet a portánk előtt. És ki tudja? Talán egyszer még az igazgató úr irodáját is rábízom.

Marika – Köszönöm, főnök...

Krisz – Természetesen a Szolidáris Bank azt is elvárja, hogy maga is tegyen egy kis erőfeszítést a munkahelyek megőrzéséért. Mert munka nélkül nincs vásárlóerő, vásárlás nélkül nincs bizalom, bizalom nélkül pedig nincs munka. Ez a stagfláció ördögi köre. Követ engem?

Marika – Próbálom, főnök...

Krisz – Tudom, ez az egész kicsit meghaladja magát, szegény Marika, de bízhat bennem... Megpróbálom világosabban. Az állása megőrzéséért cserébe a Szolidáris Bank harminc százalékos bércsökkenést javasol. Gondolom, ezt méltányos ajánlatnak tartja, igaz?

Marika – Harminc százalék?

Krisz – Egy szűk harmad, ha így jobban tetszik.

Marika – Egyharmaddal kevesebb?

Krisz – Hát persze, nem többel! Manapság még takarítói állást sem lehet csak úgy találni, Marika. Nemsokára ahhoz is diploma kell, hogy valaki egy bankban söprögessen, még feketén is! Plusz némi protekció, esetleg egy kis hálósobai karrierépítés... Magának van érettségije, Marika?

Marika – Nincs, főnök...

Krisz – Gondolom, magas beosztású ismerősei sincsenek.

Marika – Nincsenek, főnök...

Krisz – És ami a hálósobai karriert illeti, kedves Marika, nem akarom megbántani, de attól tartok, ott sem minden adu van a kezében... Mit lehet tenni, ilyen az élet nagy lottója. Ezen még a Szolidáris Bank sem tud változtatni. Van, aki a Rózsadombon születik dupla vezetéknévvel és előnyös külsővel, más meg... Szóval beláthatja, hogy az ajánlatunk több mint nagyvonalú. Mit gondol?

Marika – Hogy mit gondolok, főnök?

Krisz – Igen, Marika. Nem feltétlenül szükséges, hogy gondoljon róla bármit is, de azért meghallgatom. Mégiscsak demokráciában élünk...

Marika valóban elgondolkodik.

Marika – Hogy mit gondolok...

Krisz – Csak gondol valamit...

Marika – Hát azt gondolom, hogy bizony gondolok valamit, főnök... *(Felemeli a seprűt, hogy lesújtsa.)* Ezt gondolom!

Krisz – Marika? Maga megőrült?

Marika a seprűvel üldözi Kriszt a kulisszák mögé.

Krisz – Marika, nyugodjon meg! Ez csak egy ajánlat! Mi is a társadalmi párbeszéd hívei vagyunk...

Krisz kiáltásai hallatszanak a kulisszák mögül.

Krisz – Jaj! Au! Húsz százalék?

Marika – Kér még a seprűből?

Krisz – Tíz százalék?

Marika – Tíz százalék béremelés?

Krisz – Hát... izé...

Mindketten visszatérnek. Marika sakkban tartja Kriszt a seprűvel, készen arra, hogy újra lecsapjon.

Krisz – Rendben, Marika... Tudni kell, mikor kell lezárni egy tárgyalást, és megértettem, hogy az ön ajánlata éppen nem képezi alku tárgyát... Megegyeztünk. A Szolidáris Bank tíz százalékkal megemeli a bérét.

Marika – Rendben, főnök.

Krisz – De mondja csak, Marika, maga kemény tárgyalópartner... Mi tudjuk értékelni a dolgozóink erősségeit. Azt meg kell hagyni, hogy magának van karaktere...

Marika – Köszönöm, főnök...

Krisz – Nem volna kedve egy teljesen fizetett továbbképzéshez, hogy átkerüljön a behajtási osztályra? Mint mondtam, válság van, és egyre több a rossz adós...

Marika – Kér még egyet a seprűből, főnök?

Krisz óvatosan hátrébb lép.

Krisz – Hagyjuk, Marika. Dolgozzon csak tovább...

Marika – Köszönöm, főnök.

Krisz kimegy, Marika pedig gyanakvóan követi a tekintetével.

Esetleges zenés, énekes és/vagy koreografált közjáték. Ihletet meríthetünk például Vitéz László világából: Krisz kissé gépies mozdulatokkal újra támadásba lendül, Marika pedig a seprűjével püföli, ahogy Vitéz László szokta az ördögöt. Krisz és Marika kimennek.

Sötét.

Dani, az asszisztens – a modoros, odaadó titkár karikatúrája – dossziéval a kezében belép. Mögötte János érkezik, aki láthatóan kényelmetlenül érzi magát a szűk öltönyben és a kopott nyakkendőben, amelytől elvileg vezető beosztásúnak kellene látszania.

Dani – Erre tessék... Ez lesz az irodája, uram.

János *(lenyűgözve)* – Az én irodám? Biztos benne?

Dani – Tudom, kissé puritán. De ha szeretné feldobni néhány képpel a falon...

János – Miért ne...

Dani – Virágcserepet vagy vázát viszont nem ajánlok.

János – Értem...

Dani – Röviden: semmit, amit valakinek kedve támadhatna a fejéhez vágni.

János *(meglepve)* – Persze...

Dani – Levélbontó késnek sem volna szabad az asztalon maradnia. Még tűzőgépnek sem.

János – A feleségem is utálja, ha széthagyom a dolgaimat...

Dani – Vagyis bárminek, amit ütőfegyverként lehet használni.

János nyugtalanul ránéz.

Dani – Krisz majd mindent elmagyaráz.

János – Krisz...?

Dani – A fiókvezető. Ő vette fel magát. Most nincs itt, de hamarosan megérkezik.

János – Értem... És önök pontosan mivel foglalkoznak?

Dani – Vagyonkezeléssel.

János – Hát persze...

Dani – Mondjuk úgy: segítünk a gazdagoknak még gazdagabbá válni.

János – Nemes küldetés... És működik?

Dani – Nem minden esetben, sajnos... Részben ezért van itt maga, nem igaz?

János – Tényleg? Nem igazán tudom. A munkaügyi központ küldött... De... biztos, hogy nem történt valami tévedés?

Dani – Tévedés? Milyen különös ötlet. Miért történt volna?

János – Csak úgy érzem, hogy nem egészen felelek meg...

Dani – Semmi tévedés, nyugodjon meg, Kovácsi úr.

János – Kovács...

Dani – Itt van előttem az aktája, és a profilja tökéletesen megfelel annak, amit Krisz keres ennél a munkakörnél.

János – A profilom... Nem is tudtam, hogy van olyanom. Igaz, a leendő munkaadókat általában nem nagyon szokta érdekelni...

Dani kinyitja a dossziét, és belepillant.

Dani – Lássuk csak... Színész. Körülbelül két éve munkanélküli...

János – Inkább három lesz az...

Dani – A munkaügyi központ pszichológusa apatikusnak és rezignáltnak írja le, erős büntudatra és önleértékelésre való hajlammal...

János – És éppen ilyen embert keresnek erre az állásra?

Dani láthatóan inkább nem válaszol.

Dani – Mindjárt odaadom az étkezési utalványait is. Kér egy kávé, Kovácsi úr?

János – Köszönöm, de mindig félek, hogy nem tudok tőle aludni... Mármint... éjszaka.

Dani – Rendben. Ha bármire szüksége van, itt vagyok a szomszédban. Csak nyomja meg a kaputelefon gombját.

János – Á, van ilyen is... Mint a régi fekete-fehér filmekben.

Dani megmutatja a telefon gombját.

Dani – Ez viszont színes, látja? A zöld gomb.

János – Tökéletes...

Dani – A pirosat csak végszükség esetén nyomja meg.

János megpróbál tréfálkozni, hogy oldja a feszültséget.

János – Értem... Vészjelző.

Dani – Pontosan. De vigyázzon: mint az InterCityn, az indokolatlan használatot szigorúan büntetik.

János nem tudja eldönteni, hogy Dani tréfál-e.

Dani – Magára hagyom, rendezkedjen be.

János – Köszönöm...

Dani kimegy. János tanácstalanul körülnéz az irodában. Megáll a kis asztalka fölött függő férfiportré előtt, és értetlenül nézi. Aztán szemügyre veszi a termosznak vélt tárgyat, kézbe veszi, tétovázik.

János – Lehet, hogy mégis innék egy kávé, hátha felébredek... (Újra körülnéz.) Csésze nincs... Talán a kupak a csésze... (Lecsavarja, és a feltételezett termoszból a kupakba tölt. Kávé helyett hamu hullik belőle.) A francba, ez meg mi...?

Dani ismét belép. János sietve megpróbálja visszacsavarni a kupakot, de közben kiborítja a hamut. Kis hamufelhő keletkezik, amelyet a kezével próbál szétlegyezni. Dani rosszállóan néz rá. János úgy fest, mint egy tetten ért gyerek.

János – Bocsánat, én... De mi ez az izé? Aladdin lámpája? Azt hittem, mindjárt kijön belőle egy dzsinn, és három kívánságot teljesít.

Dani – Higgye el, semmiféle dzsinn nincs benne. De azért azt ajánlom, ne nyúljon hozzá... (Vészjósló pillantással.) Krisz nem örülne neki... (Újra szolgálatkész mosolyt ölt, és átnyújt neki egy füzetet.) Tessék, az étkezési utalványai.

János – Köszönöm...

Dani (kifelé menet) – Ja, és Krisz telefonált, egy kicsit késik.

János – Rendben.

Dani kimegy. János egyre kényelmetlenebbül érzi magát, körbejárja az irodát, majd megpróbál leülni. A mély fotel meglepi, ezért kihúzza magát, hogy méltóságteljesebbnek tűnjön. Könyökét az asztalra teszi, vezetői pózt próbál felvenni. Felemelgeti a telefonkagylót, csak hogy legyen mit csinálnia. Megpróbálja arrébb tenni a telefont, de rájön, hogy az asztalhoz van rögzítve. Ötlet híján ásít, aztán kényelmesebben elhelyezkedik, és felteszi a lábát az asztalra. Kis idő múlva elszundít. A telefon éles csörgésére riad fel, és meglepetésében leesik a székről. Feltápászkodik, és végre felveszi.

János – Igen...? Nem, nem... De, kapcsolja csak, köszönöm... Halló, drágám? Igen, igen, minden rendben, ne aggódj... *(Tréfaalkozni próbál.)* Egyelőre még nem rúgtak ki... Igaz, a főnökkel még nem találkoztam... Hát, még nem is nagyon kezdtem el dolgozni... Hogy mi a dolgom? Bevallom, elfelejtettem megkérdezni... Gondolom, Krisz majd elmagyarázza... Igen, így hívják a főnököt... Fogalmam sincs, becenév-e vagy vezetéknev... Rendben, hívlak, ha többet tudok... Jól van, ne idegeskedj! Majd visszahívlak. Puszi.

Leteszi, habozik egy pillanatig, majd megnyomja a zöld kaputelefon-gombot.

János – Dani? János vagyok... Igen, az a János a szomszéd irodából... Rendben, bocsánat, most már tudom, hogy kaputelefonon nem kell bemutatkoznom... Csak azt akartam mondani, hogy mégis innék egy kávé, ha nem nagy gond... Hány cukorral? Hát... mondjuk hárommal, ha nem túlzás. Nagyon köszönöm, Dani...

Egy másodperccel később Dani már ott is van a kávéval.

János – Húha... Gyors a kiszolgálás... Maga még a termoszba zárt dzsinnnél is hatékonyabb.

Dani kissé furcsán néz rá, leteszi a kávé az asztalra, majd ismét szolgálatkész arcot ölt.

Dani – Kér még valamit?

János – Nem, köszönöm, ennyi elég... *(Dani indulna.)* Vagyis mégis... *(Dani visszafordul.)* Kérdezhetek valamit?

Dani – Tessék.

János – Tulajdonképpen mi a munkám?

Dani – A munkája?

János – Mit kellene csinálnom?

Dani – Csinálnia?

János – Csak nem azért fizetnek, hogy ne csináljak semmit? Nem mintha különösebben felháborítana, de azért...

Dani – Azért van itt, hogy szolgáltatást nyújtson, Kovácsi úr.

János – Miféle szolgáltatást?

Dani – Mondjuk úgy, hogy ez az értékesítés utáni ügyfélszolgálat része.

János – Nem tudtam, hogy a vagyonkezelésben van ilyen...

Dani – Krisz ezt jobban el fogja magyarázni, mint én.

János – Jó...

Dani – Van még valami, amit szeretne tudni, Kovácsi úr?

János – Ööö, nincs... Illetve de. Ki az a fickó a termosz fölött?

Dani – Milyen termosz?

János – A fényképen!

Dani – Ja... ő.

János – A hónap dolgozója?

Dani – Az elődje.

János – És most hol van?

Dani – A termoszban.

János – Tessék?

Dani – Az egy urna.

János – Á, értem... Hát igen... És miben halt meg szegény? Hogy így házi oltárt tartanak neki...

Dani – Szolgálatteljesítés közben halt meg.

János – Szolgálat...?

Dani – Abban a munkakörben, amelyet mostantól maga tölt be.

János – Az értékesítés utáni ügyfélszolgálatban.

Dani – Pontosan.

János – Munkahelyi baleset?

Dani – Nevezhetjük így is. Van még kérdése?

János *(megrendülve)* – Azt hiszem, egyelőre ennyi elég...

Dani kimegy. János új szemmel, egyre nyugtalanabban nézi a portrét. Aztán óvatosan megfogja az urnát.

János – Szóval nem kávézacc volt...

A nagy piros jelzőfény villogni kezd, és megszólal a vészcsengő. János pánikba esik; felvenni sincs ideje a telefont. Egy elegáns üzletasszony ront be az irodába, a csengő elhallgat.

Krisz – Szóval maga az.

János – Igen... Mármint én?

Krisz minden bevezetés nélkül felpofozza.

Krisz – Tessék, ezt bemelegítésnek.

János (*megdöbbenve*) – Jó napot kívánok...

Krisz – Vagy csaló, vagy tökéletesen alkalmatlan. Nos?

János – Nos, mi?

Krisz – Becstelen vagy inkompetens?

János – Én... nem tudom... Feltétlenül választanom kell?

Krisz – Ennyit tud mondani?

János – Hát, tudja...

Krisz – Kér még egyet?

János – Inkább ne, ha megoldható...

Krisz – Tudja, mennyibe fog ez nekem kerülni?

János – Nagyon sajnálom...

Krisz – Sajnálja... Maga most szórakozik velem?

János – Biztosíthatom, hogy...

Krisz – És persze azt fogja mondani, hogy nem tehet semmiről.

János – Azért ilyen messzire nem mennék, de...

Krisz – Csak balszerencséje volt, mi?

János – Lehet, de... tulajdonképpen miről beszélünk?

Krisz – Persze, adja csak az ártatlant...

János – Elnézést.

Krisz – És most mit csináljunk?

János – Nem tudom...

Krisz – Van valami megoldási javaslata?

János – Semmi.

Krisz – Maga tényleg egy szerencsétlen alak.

János – Igen, a feleségem is gyakran mondja...

Krisz – És persze ettől még nyugodtan alszik, igaz?

János – Kínálhatom egy kávéval?

Krisz – Hát persze... De ne higgye, hogy ezzel lekenyerez.

János – Eszem ágában sem volt...

Krisz – És ezt nem viszi magával a mennyországba, higgye el.

János – Megígérem...

Krisz (*hirtelen hangnemet váltva*) – Furcsa kifejezés, nem gondolja?

János – Melyik?

Krisz – Hogy „ezt nem viszi magával a mennyországba”. Ha valaki a mennyországba kerül, ugyan mit akarna magával vinni? Hiszen éppen attól mennyország, hogy ott minden megvan.

János – Igen... Gondolom, helyben biztosítanak mindent...

Krisz (*észbe kapva*) – De ne próbálja elterelni a szót!

János – Bocsásson meg, én...

Krisz – Maga egy idióta.

János – Hát... még kezdő vagyok, és...

Krisz – Úgy érti, az idiótaságban kezdő?

János – Igen, valahogy úgy...

Krisz – Akkor nagy karriert jósolok magának!

János – Köszönöm...

Krisz – Még találkozunk, kedves uram... Hamarabb, mint gondolná.

János – Örömmel, kedves asszonyom...

Krisz – Még gúnyolódik is velem?

Krisz habozik, mintha fegyvert keresne. Odamegy a portréhoz, leemeli, János fejére húzza a keretet, majd dühösen kiviharzik. János döbbenten áll, a képkerettel a vállán. Dani úgy tér vissza az üres kávéscsészéért, mintha semmi sem történt volna.

Dani – Minden rendben, János?

János – Ööö... igen, köszönöm.

Dani – Még egy kávé?

János – Köszönöm, inkább nem...

Dani ránéz, és észreveszi a képkeretet a vállán.

Dani – Megengedi? (*Odamegy, leveszi róla a keretet, és visszaakasztja.*) Ne aggódjon, majd kicseréljük. Hozzá vagyunk szokva.

János – Hozzá vannak szokva? De... ki volt ez az örült nő?

Dani – Hát ő... az első ügyfele volt.

János – Az első ügyfelem?

Dani – Krisz majd elmagyarázza...

János – Na nem, ebből elég! A maga Krisze nekem semmit nem fog elmagyarázni! Nem azért jöttem ide, hogy összeverjenek!

Dani – De... dehogynem.

János – Tessék?

Dani – Pontosan ezért van itt, Kovácsi úr. Mint az elődje.

János – Azért, hogy sérteghessenek és pofozzanak?

Dani – A szakma kockázatai...

János – Miféle szakmáé?

Dani – Azé, amelyikért fizetést fog kapni!

János – És ha nem egyezem bele?

Dani – Csak nem gondolja, hogy a semmiért fogjuk fizetni, Kovácsi úr. Legyen ésszerű... Emlékeztetem, hogy semmilyen képzettsége nincs. Színész...

János – Rendben, akkor felmondok. Egy perccel sem maradok tovább ebben a bolondokházában...

Dani – Kérem, legalább várja meg, amíg Krisz visszaér. Á, éppen itt is van...

Krisz érkezik – ugyanaz a személy, aki az imént ügyfélként felpofozta Jánost.

János (megdöbbenve) – Maga Krisz?

Krisz (nagyon kedvesen) – Örvendek, kedves uram.

Dani – Magukra hagyom önöket...

János – Semmit sem értek... Ez egy rémálom...

Krisz – Bocsásson meg ezért a kis színjátékért, de ez volt az utolsó próba, valós körülmények között. A tűzkeresztség előtt...

János – A tűzkeresztség...

Krisz – Tekintse állásinterjúnak! Egyébként kiválóan teljesített. Gratulálok, Kovácsi úr!

János – Köszönöm, de... végre elmondaná, miből áll a munkám? Az asszisztense semmit sem volt hajlandó elárulni.

Krisz – Tulajdonképpen nagyon egyszerű. Mindjárt megérti. Tudom, hogy maga intelligens ember, Kovácsi úr, még ha úgy is néz ki, mint egy tökfej, és egyetlen diplomája sincs, amivel bizonyíthatná, hogy nem az.

János – Azért a Színművészetire jártam vendéghallgatóként...

Krisz – És higgye el, ez sokat segíthet az új munkakörében. Mint tudja, mi a nagy vagyonok kezelésével foglalkozunk.

János – Igen...

Krisz – Vagyis gazdag ügyfeleink megtakarításait próbáljuk fialtatni, különféle többé-kevésbé friss pénzügyi termékek eladásával.

János – Csak női ügyfeleik vannak?

Krisz – Meglepődne, ha tudná, Magyarország magánvagyonának mekkora része van özvegyek kezében. Hallott már a nyugdíjalapokról?

János – Homályosan...

Krisz – A nyugdíjalapokban a nyugdíjak pénze van, és képzelje, világszerte a nyugdíjasok igen jelentős része özvegyasszony.

János – Értem...

Krisz – Akkor azt is érti, miért bánunk különös gonddal a női ügyfélkörünkkel.

János – Persze...

Krisz – Ráadásul számunkra az a hatalmas előnyük is megvan, hogy egyáltalán nem értenek azokhoz a pénzügyi befektetésekhez, amelyeket eladunk nekik.

János – Én sem vagyok biztos benne, hogy...

Krisz – Ne aggódjon. Bevallom, én sem sokat értek hozzá. Régóta senki sem ért már semmit... Legalábbis a férjem halála óta.

János – Özvegy?

Krisz a falon függő portré felé int.

Krisz – Sajnos. Drága férjem már jó ideje itt hagyott bennünket...

János – Á, szóval ő a...

Krisz a kép felé néz, és észreveszi a sérülést.

Krisz – De hát mi történt vele?

János – Éppen ugyanezt akartam kérdezni...

Krisz – Ja, igen... Igaz... Kissé elragadott a hév az imént. De maga színész, tudja, milyen az, amikor az ember teljesen beleéli magát a szerepébe... Szóval a tipikus ügyfelünk az, akit mi szakmai zsargonban csak „rózsadombi özvegynek” hívunk.

János – Értem...

Krisz – A tőzsdén olyan ez, mint a kaszinóban: hosszú távon mindig a ház nyer. Vagyis a bank. Az ügyfél nem nyerhet minden alkalommal. Ezt nehezen érti meg a rózsadombi özvegy. Követ?

János – Próbálom.

Krisz – És azért valljuk be, kedves uram: a gazdagoknak is válság van.

János – Természetesen...

Krisz – Ha a gazdagok kevésbé gazdagok, a bankjuk is elszegényedik.

János – Logikus.

Krisz – Köztünk szólva, a csőd szélén állunk...

János – Tényleg?

Krisz – Persze az adófizetők majd megint megmentenek bennünket, úgyhogy nekünk ez nem akkora tragédia... Láttunk már ilyet, nem igaz?

János – Ha maga mondja...

Krisz – De a rózsadombi özvegy a pénzét már nem fogja visszakapni. Érthető, ha szeretné valakin kitölteni a dühét.

János – Teljesen érthető.

Krisz – Lehetőleg egy konkrét személyen.

János – Aha...

Krisz – És itt jön a képbe maga.

János – Én?

Krisz – Tekintse magát afféle sparringpartnernek tönkrement milliomosok számára, akik időnként ellenállhatatlan vágyat éreznek, hogy valakit megüssenek.

János – Én inkább boxzsáknak érzem magam...

Krisz – Ugyan már, János! Ilyen nagy ember! Ráadásul csak gyenge nők, nem igaz?

János – Nem, én tényleg nem hiszem, hogy én lennék erre a megfelelő ember...

Krisz – Emlékeztetem, hogy szerződést írt alá, Kovácsi úr.

János – És maga miért nem fogadja személyesen azokat az ügyfeleket, akiket tönkretettek?

Krisz – Mert ennek a fióknak a vezetőjeként én a pénzügyi intézmény folytonosságát képviselem. Mindenért én felelek, de mint egy miniszter vagy egy főpap, semmiről sem lehetek hibás, mert azzal súlyosan megingatnám a fölöttem állók hitelességét. Ennek a társaságnak a túlélése a tét, Kovácsi úr. Mit beszélek? Az egész társadalomé! A Legfelsőbb nem lehet hibás semmiben. Mindig annak kell fizetnie a többiek helyett, aki a létra legalján áll. És az emberszabásúak létráján a legalacsonyabb pont, amit találtunk, de amelyre még rá lehet adni egy öltönyt anélkül, hogy meg kellene hosszabbítani az ujját, az maga, János! Egy munkanélküli színész!

János – És a férje?

Krisz – A férjemnek is olyan arca volt, hogy az embernek viszketett tőle a tenyere. Kicsit, mint magának.

János – Értem...

Krisz – Legalább a próbaidő végéig maradjon. Utána eldöntheti, mit akar.

János a portré felé int.

János – Ha addig életben maradok...

Krisz – Gondoljon a fizetésére és a hazai munkaerőpiac helyzetére... A szegényeknek is válság van, János. Gondoljon a feleségére. A gyerekeire.

János – Nincsenek gyerekeim.

Krisz – Akkor gondoljon a feleségére. Arra az arcára, amikor ma este hazamegy, és közli vele, hogy már az első napon megint kirúgták az új állásából...

János – Nem sok választást hagy nekem...

Krisz – Biztos vagyok benne, hogy magát erre a munkára teremtették, Kovácsi úr. Higgye el, sok jelölt megfordult már itt. Maga elérte a mélypontot, János. Innen már csak fölfelé vezet az út. Mondták már, hogy olyan arca van, amit az ember szívesen felpofozna?

János – Igen, a feleségem gyakran mondja. Csak nem vagyok biztos benne, hogy bóknak szánja.

Dani belép.

Dani – Megérkezett az úr következő ügyfele. Várokotassam?

Krisz – Na, próbálja meg még egyszer. Meglátja, idővel még meg is szereti.

János – Ugye ez már nem újabb teszt?

Dani – Nem, higgye el, ez valódi ügyfél. És egyáltalán nem tűnik jókedvűnek...

Krisz – Sok szerencsét, János... És ne feledje: mindenben bűnös, de semmiért sem felelős.

Krisz kimegy. Dani odalép a kis asztalhoz, megfordítja a „termoszt”, mintha a helyes irányba állítaná. Leveszi a portrét, és kiviszi. A piros jelzőfény ismét villogni kezd, megszólal a vészcsengő. Bernadett, elegáns, jó módú úriasszony, dühösen beront.

Bernadett – Maga szemét! Tönkretett!

János – Foglaljon helyet, kérem...

Bernadett körülnéz, meglepve.

Bernadett – Nincs szék!

János – Valóban... Köszönöm, hogy szólt.

Bernadett – Ha volna, a fején törném össze.

János – Talán éppen ezért nincs...

Bernadett – Ezt még megkeserüli... *(Elővesz a táskájából egy pisztolyt, és Jánosra fogja.)* Ha hisz Istenben, most mondja el az utolsó imáját.

János *(egyik kezével a telefonon)* – Szerintem inkább most kell megnyomni a piros gombot...

Bernadett – Már nem olyan nagy a szája, mi?

János – Kérem, vigyázzon... Ezek a szerkezetek könnyen elsülnek...

Bernadett – Tökéletes! Majd ezt mondom a bírónak: véletlenül sült el!

János – De... mit akar tőlem?

Bernadett – A pénzemet akarom vissza.

János – Sajnos ez nem áll hatalmamban, asszonyom. Esküszöm... Mindenben bűnös vagyok, de semmiért sem felelős.

Bernadett – Rendben. Akkor az én halálom is a maga lelkén szárad.

A fegyvert a saját halántékához emeli. János pánikba esik.

János – Kérem, ne tegye... Végül is csak pénzről van szó.

Bernadett – Egymilliárd forintról.

János – Azért az nem kevés...

Bernadett – Alig maradt valamim, amiből megélhetek!

János – Mennyi?

Bernadett – Úgy hárommilliárd.

János – Azért az nem kevés...

Bernadett – Ugyan, hárommilliárd ma már semmire sem elég, tudja...

János – Gondolom...

Krisz belép. Bernadett meglepetésében hátralép, és újra a saját halántékára szegezi a pisztolyt.

Bernadett – Egy mozdulat, és szétlövöm az agyam!

Krisz – A fiók vezetőjeként először is szeretném biztosítani önt teljes együttérzésünkről.

Bernadett – Anyagi értelemben is?

Krisz – Inkább lelkileg. Gabriella, megengedi, hogy Gabriellának szólítsam?

Bernadett – Megengedem, csak Bernadettnek hívnak.

Krisz – Most vesztett egymilliárd forintot, így természetesen sokkos állapotban van.

Bernadett – Ez igaz...

Krisz – Tulajdonképpen nagyjából olyan lelkiállapotban van, mint egy minimálbéres, aki megnyerte a lottóötöst.

Bernadett – Maga szórakozik velem!

Krisz – Hadd fejezzem be! Ugyanaz az állapot, csak fordítva. Magának azt kell elfogadnia, hogy már nem olyan gazdag, mint volt.

János – Azért még mindig van hárommilliárd forintja...

Bernadett – Magát senki sem kérdezte! És egyébként is, ez az egész a maga teljes pénzügyi hozzá nem értése miatt történt! Merje azt mondani, hogy nem!

János – Én... Nem.

Bernadett – Látja? Maga is elismeri. Idióta!

Krisz – Éppen erre akartam kitérni, asszonyom. Mi pontosan tisztában vagyunk ennek a petyhüdt és nyálkás lénynek a hiányosságaiival, aki sajnálatos módon visszaélt a mi bizalmunkkal és az önével is.

Bernadett – Puhapöcs.

Krisz – És bár bizonyos homályos jogi okokból sajnos nem rúghatjuk ki, gondoskodni fogunk róla, hogy szigorú büntetést kapjon.

Bernadett – Igen? Milyet?

Krisz – Elsőként testi fenytést fontolgatunk. Nem gondolja, hogy ha az ember ránéz erre a fickóra, rögtön viszketni kezd a tenyere?

Bernadett – De.

Krisz váratlanul felpofozza Jánost.

Krisz (Bernadetthez) – Rajta, maga se fogja vissza magát. Meglátja, megkönnyebbül.

Bernadett – Gondolja?

Krisz – Bízson bennem.

Bernadett is felpofozza Jánost.

Krisz – Nos?

Bernadett – Tényleg jól esett...

János – Nekem viszont egyáltalán nem!

Krisz – Már azon is gondolkodom, nem szállta-e meg a pénzügy ördöge...

Krisz feszületet szegez János felé.

Krisz – Kulcsár Attila, azonnal távozz ebből a testből! Mindig beválik, csak a hatás néha nem látszik azonnal...

Bernadett – Nem kellene inkább elégetni, a biztonság kedvéért? Mint régen a boszorkányokat...

Krisz – Hosszabb távon az elhamvasztás valóban szóba jöhet...

Bernadett mobilja csörög. Felveszi.

Bernadett – Igen? Jaj, persze, elnézést... Nem, nem, fél órán belül ott vagyok... Köszönöm, viszontlátásra... *(Elteszi a telefont.)* Bocsánat, a fodrászom volt. Teljesen elfelejtettem, hogy ma délelőttre van időpontom. Annyira felzaklatott ez az egész...

Krisz – Teljesen érthető...

Bernadett – Mennem kell. Tudja, mennyit kell várni, mire az ember bejut egy rendes fodrászhoz? Ráadásul holnap férjhez megy a lányom. Szegény férjem ezt már nem láthatja.

János – Miért nem?

Bernadett – Mert meghalt! *(Jánoshoz.)* Maga pedig még számoljon velem... *(Kriszhez.)* Köszönöm, igaza volt, egy kicsit tényleg megkönnyebbültem.

Krisz – Bármikor állok rendelkezésére, asszonyom.

Az ügyfél távozik.

Krisz – Egész jól ment, nem? Első tűzkeresztségnek... Gratulálok, remekül megúsza.

János *(az arcát dörzsölve)* – Maga szerint?

Krisz – Mármint megúsza... Amikor ennyire öngyilkos hajlamúak, feltétlenül át kell irányítani az önpusztító késztetésüket valami pozitív agresszióba, amely mások felé fordulhat.

János – És a „mások” én vagyok...

Krisz – Nagyon elégedett vagyok magával, János. Ha így folytatja, három hónap múlva határozatlan idejű szerződést kap.

János – Nem is tudom... Láttá ezt? Majdnem megölt!

Krisz – De nem tette.

János – Azért felpofozott! Maga is!

Krisz – Őszinte leszek magával, Kovácsi úr.

János – Kovács.

Krisz – Ezzel a vesztes ábrázattal és azzal az önéletrajzzal, amely úgy néz ki, mint egy népkonyha karácsonyi étlapja, mégis mit remél az élettől?

János – Nem sokat, tudom...

Krisz – Gondolom, a korábbi munkahelyein is gyakran leteremtették igazságtalanul, igaz?

János – A korábbi munkahelyeimen...

Krisz – Ezzel az arcával az iskolában is biztos kapott néhány sallert a tanáraitól, nem?

János – Az iskolában...

Krisz – Na látja, itt legalább fizetnek érte. És titokban a legnagyobb megbecsülésben részesül majd a vezetés részéről.

János – Az életemet kockáztatom!

Krisz – Éppen ezért hősnek fogjuk tekinteni, János! Mit hősnek? Szinte istenségnek! Fogadok, hogy ezzel az álszent képével még ministráns is volt gyerekkorában. Tévedek?

János – Nem...

Krisz – Akkor emlékezzen: „Íme, az Isten Báránya, aki magára veszi a világ bűneit!” Ha a társadalmunk minden vétkét magára vállalja, maga lesz a mi Jézus Krisztusunk, János. Már a monogramja is ugyanaz. Ez azért jel, nem?

János – A monogramom?

Krisz – J. K.! János Kovácsi!

János – Kovács.

Krisz – Jó, a monogram szempontjából mindegy, nem?

János – Mindegy...

Krisz – Bizony mondom magának, Kovácsi úr, maga eleve arra rendeltetett, hogy bűnbak legyen nálunk. Üdv a csapatban!

Krisz kimegy. János lerogy a székébe. Bernadett visszajön Krisz kíséretében. János feláll.

Bernadett – Még valami...

János – Tessék...

Bernadett – Maga tényleg egy puhapöcs.

Bernadett újra felpofozza.

Krisz – Rajta, János, tartsa oda a másik arcát is!

János kábultan engedelmeskedik. Bernadett a másik oldalról is felpofozza.

Bernadett – Tényleg jólesik...

Krisz – Ugye? Ha kedve van, még egy jó nagyot a fenekébe is rúghat.

Bernadett – Komolyan?

Krisz – János?

János *(megfordulva)* – Igen?

Bernadett kihasználja az alkalmat, és fenékbe rúgja.

Bernadett – Á, igen... Ez tényleg megkönnyebbülés.

Krisz – Viszontlátásra, kedves asszonyom. Nem kísérem ki. Ismeri az utat? Jöjjön vissza bármikor. Érezze magát otthon!

Bernadett elmegy.

Krisz – Máris imádja magát...

János – Gondolja, hogy gyakran visszajön?

Krisz – A férjemre emlékeztet, János. Ki tudja? Lehet, hogy egyszer még feleségül megyek magához.

János – De én már nős vagyok...

Krisz – Mindenesetre gratulálok. Nagyon elégedett vagyok. Már most igazi lábtörlő lett magából.

János – Köszönöm.

Krisz – Meglátja, még meg is szereti.

János – Azért... A pofonokat még elviselem, de egy pisztolygolyót... Lehet, hogy lábtörlő vagyok, de nem szeretném, ha kilyuggatnák.

Krisz – Munkaügyi ellenőrökre is lőttek már rá sörétes puskával, mégis akad jelentkező a szakmára... Válság van, János! Itt legalább kis kaliberű fegyverekről van szó. Olyanokról, amelyek beleférnek egy Vuitton táskába.

János – Könnyű ezt mondani, amikor nem maga áll a helyemben...

Krisz – Vicces ember, János... Persze, hiszen azért fizetem, hogy a helyemben álljon. Nézze, maga szimpatikus nekem, ezért ajánlok valamit: minden két pofon után prémium, minden lött seb után bónusz. Megfelel?

János – Inkább golyóálló mellényt kérnék.

Krisz – Ugyan, Kovácsi úr... A legnagyobb kötél tánccsok védőháló nélkül dolgoznak. Ettől nagy az ő művészetük. Maga művész, János!

Krisz kimegy. Megszólal a telefon.

János – Igen, drágám, te vagy az... Igen, furcsának hallod a hangom? Nem, nem, minden rendben... Figyelj, ez egyfajta... Nehéz elmagyarázni... Megvolt az első ügyfelem... Hát, elég jól... Legalábbis a főnök szerint... Persze, miért ne... Épp most kaptam meg az étkezési utalványaimat... Rendben, akkor mindjárt találkozunk... *(Leteszi.)* El sem hiszem, hogy azt mondtam, jól megy...

Dani visszatér, ezúttal fehér köpenyben, mint egy ápoló. Poharat tart a kezében, és az asztalra teszi.

Dani – Na, János? Nem tört el semmije?

János – Azt hiszem, nem...

Dani – Azért gyorsan megvizsgálom, jó? Csak rutinellenőrzés, ne aggódjon. Álljon fel, kérem.

János feláll. Dani felületes vizsgálatot végez rajta a nyakában és a köpenye zsebeiben lógó néhány orvosi eszközzel.

Dani – Nyissa ki a száját, és nyújtsa ki a nyelvét, kérem... Köszönöm. Hajoljon egy kicsit előre, és mondja: harminchárom millió... Tökéletes. Azt hiszem, még szolgálatra alkalmas. Gratulálok... *(Átnyújt neki egy tablettát és a pohár vizet.)* Ezt azért vegye be, jót fog tenni.

János – Ugye nem méreg?

Dani – Ugyan már... Miért akarnám megmérgezni?

János szó nélkül lenyeli a tablettát.

János *(a kis asztal felé intve)* – És ő miben halt meg?

Dani – Ki?

János – A fickó a termoszban.

Dani – Miért gondolja, hogy valaki be van zárva abba a termoszba?

János – Maga mondta az előbb!

Dani – Én azt mondtam volna, hogy valaki be van zárva abba a termoszba?

János – De hát az NEM termosz!

Dani – Akkor miért mondja, hogy valaki be van zárva?

Dani fogja az üres poharat, odamegy a termoszhoz, és János legnagyobb meglepetésére mintha varázslat történné: kávé tölts belőle a pohárba.

Dani – Egy kis kávé, hogy elvegye a gyógyszer ízét?

János – Nem, köszönöm...

Dani – Akkor megiszom én. *(Kiissza a poharat.)* Látja, ez sem mérge... Bár igaz, már nem túl meleg.

János döbbenetesen áll, és kezdi megkérdőjelezni a saját józan eszét. Mária belép az irodába; egyszerű külsejű, nem különösebben elegáns nő. Mária szerepét játszhatja ugyanaz a színésznő, aki Bernadettet alakítja.

Dani – Á, új látogatója van... *(Félre.)* És ő sem tűnik túl jókedvűnek.

János – Ő a feleségem.

Dani – Rendben, akkor magára hagyom... Mármint magukat.

Dani kimegy. Mária gyanakodva néz utána.

Mária – Saját asszisztens van?

János – Örület, mi?

Mária – És külön irodád?

János – Nem rossz, mi?

Mária – Na látod? Mondtam, hogy jól tettem, amikor rávettem, hogy hagyd abba a színházat, és keress végre rendes munkát!

János – Igen...

Mária – Na és? Hogy megy?

János – Figyelj... igazából nem nagyon tudom, mit mondjak.

Mária – Nem akarnak megtartani, igaz?

János – Nem, én... Nem vagyok biztos benne, hogy maradni akarok.

Mária – Ugye viccelsz?

János – Nem fogod elhinni, de... itt vernek.

Mária – Vernek? Engem is ver a főnököm. A kollégáim is. Az ügyfelek is. Mindenki rajtam veri el a port! De valamiből meg kell élni.

János – Tényleg?

Mária – Persze. Mindenki engem cseszeget, mindenki rajtam vezeti le a feszültségét. Ilyen a munka.

János – Nem úgy értem, hogy rajtam verik el a port. Tényleg megütnek, érted?

Mária – Tényleg megütnek?

János – Felpofoznak!

Mária – Ja, úgy...

János – Fenékbe rúgnak!

Mária – Ennyit tudtál kitalálni?

János – Mire?

Mária – Hogy megint kibújj a munka alól!

János – Dehogyis!

Mária – Figyelmeztetlek, János, ez az utolsó esélyed. Ha ezt az állást sem tudod megtartani, most tényleg elhagylak.

János – Ne idegeskedj, drágám, csak mondtam... Csak beszéltem összevissza. Persze hogy megtartom ezt az állást.

Mária – Rendben. Megígérted?

János – Az... elődöm fejére esküszöm.

Mária – Jó, akkor megyek. Rohannom kell.

János – Nem ebédelsz velem? Mondtam, kaptam étkezési utalványt!

Mária – Bocs, majd máskor. Teljesen elfelejtettem, hogy már anyámmal beszéltem meg az ebédet.

János – Tényleg?

Mária – Hétfő van, János. Minden hétfőn anyámmal ebédelek.

János – Persze... Bocsánat, hogy nem jutott eszembe.

Mária – Na, kitartás!

János – Neked is...

Mária elindul, de visszafordul.

Mária – Ja, még valami... Odaadnád az étkezési utalványaidat? Úgysem használod el őket.

János – Persze, drágám, tessék.

János átnyújtja neki az utalványfüzetet.

Mária – Köszönöm. Akkor megyek. Este találkozunk?

János – Igen.

Mária – Azért jó étvágyat.

Dani visszatér egy halom levéllel.

Dani – Kovácsné sem tűnik egyszerű esetnek...

János – Tudni kell bánni vele...

Dani – Tessék, megjött a levelezése.

Az asztalra teszi a leveleket.

János – Nekem már leveleim is vannak?

Dani – Természetesen.

János rápillant a borítékokra.

János – Mik ezek?

Dani – Többnyire sértő levelek. Fenyegetések, természetesen... Néha egy-egy levélbomba, de az ritka. És nem kötelező kinyitnia őket. Akarja, hogy mindjárt megszabadítsam tőlük?

János – Igen, köszönöm.

Dani – Rendben, Kovácsi úr... Ha megengedi, azért egyet-kettőt kinyitok, mielőtt átadom őket a tűzszerészeknek. Néha egészen mulatságosak. Tudom, nem kellene, de sosem tudok ellenállni, hogy beleolvassak.

Dani felkapja a leveleket és kimegy. János beleroskad a székébe, próbál egy kicsit kifújni. Robbanás hallatszik.

János – A kíváncsiság nem mindig kifizetődő...

Jánosnak azonban nincs ideje fellelegezni. A piros fény újra villogni kezd, megszólal a vészcsengő. Betti, kissé közönséges, újjagdag nő, belép az irodába. Betti szerepét játszhatja ugyanaz a színésznő, aki Bernadettet és/vagy Máriát alakítja.

Betti (szárazon) – Jó napot.

János – Jó napot. Rögtön felpofoz, vagy előbb inkább egy kicsit sértegetne?

Betti (meglepve) – Megvallom, csábító. Ha az ember magára néz, tényleg viszketni kezd a tenyere, de...

János – Ne fogja vissza magát. Megérdemlem, biztosíthatom.

Betti – Nem, tényleg, én...

János – Legalább rúgjon egy jókorát a sípcsontomba! Valahogy csak meg kell szolgálnom a fizetésemet!

Betti – Nézze, nem értem... Az ön kiváló tanácsainak köszönhetően két év alatt megháromszoroztam a tőkém.

Kezet nyújt. János ösztönösen hátrahőköl, mintha pofonra számítana.

Betti – Betti.

János összeszedi magát, és kezet fog vele.

János – Betét?

Betti – Meg van fázva?

János – Nem. Miért?

Betti – Azt mondta: „betét”.

János – Talán egy kicsit bedagadt az arcom...

Betti – Szóval én éppen ellenkezőleg, megköszönni jöttem, és...

János – Megköszönni?

Betti – Hoztam is magának egy kis cukorkát...

Kivesz a táskájából egy doboz cukorkát, és felé nyújtja. János először csak meglepődik, aztán elszakad nála a cérna: félresöpri a dobozt, a cukorkák szanaszét repülnek.

János – Nem kell a cukorkája!

Betti – Elnézést, ha tudom, csokoládét hozok. Szereti a csokit?

János – Az időmet pazarolja, érti?

Betti – Akkor virágot?

János – Azt hiszi, nincs jobb dolgom?

Betti – Dehogynem, persze, csak...

János – Egyáltalán hallja, mit beszél?

Betti – Mit?

János – Háromszor olyan gazdag, mint két éve! És mit tett ezért?

Betti – Semmit...

János – És nem szégyelli magát?

Betti – Nem...

János – Jöjjön csak ide!

Betti odamegy. János az ölébe fekteti, és elfenekeli.

János – Na, most már szégyelli magát?

Betti – Kezd kialakulni...

János – És most tűnjön el innen!

Betti – Rendben, Kovácsi úr...

Betti megszeppenve kimegy. Dani rohan be, arcát befeketítette a felrobbant levélbomba.

János – Most meg mi van?

Dani – Nagyon sajnálom ezt a félreértést. Nyilván tévedés történt. De általában csak az elégedetlen ügyfelek kérnek időpontot. És ahogy látja, én még mindig a robbanás hatása alatt álltam...

Krisz belép. Dani diszkréten eltűnik.

János – Nagyon szégyellem magam. Azt hittem, hogy... Talán egy kicsit elragadott a hév.

Krisz – Valóban... *(Láthatóan felvillanyozva.)* Nem is sejtettem, hogy e mögött a megvert kutya tekintet mögött igazi pitbull rejtőzik.

János – Ugye ezért nem rúgnak ki? A feleségemnek nagyon fontos, hogy megtartsam ezt az állást.

Krisz – Kirúgni? Ugyan már! Az ügyfél szemmel láthatóan nagyon elégedett volt a kis beszélgetésükkel. Még azt is fontolgatja, hogy a megmaradt megtakarításait is ránk bízza.

János – Tényleg?

Krisz – Kezdem azt hinni, ki kellene bővítenem a hatáskörét, János.

János – A hatáskörömet...

Krisz – Előtte azonban természetesen még egy kis tesztnek vetném alá, hogy meggyőződjem róla: valóban elég kemény kézzel bánik az emberekkel.

Krisz vetkőzni kezd.

Krisz *(felhevülten)* – Én is alvás közben keresem a pénzt, János... Rám férne egy alapos büntetés...

Megnyomja a piros gombot, amely villogni kezd, és megszólal a vészcsengő.

Sötét.

Fény.

Krisz öltözködik, János is rendbe szedi a ruháját. Dani új portréval érkezik, és a régi helyére akasztja. Egy keresztre feszített Krisztust ábrázol. János odalép, és megnézi.

János – De hát ez én vagyok!

Dani – Maga lett a hónap dolgozója, János.

Krisz – Na, boldog?

Dani – A felesége büszke lesz magára, Kovácsi úr.

János egy pillanatig értetlenül áll.

Krisz – Ez volt a jó hír, János...

János – Mert van rossz is?

Krisz – Most kaptuk a hírt. A bankunkat fizetéseképtelennek nyilvánították.

Dani – A tönkrement özvegyek már a fiók rácsainál gyülekeznek.

Krisz – Gyorsan ki kell találnunk valamit, amivel megnyugtadjuk őket.

János – Értem... Sok munka vár rám.

Dani – Attól tartok, ezúttal sajnos maga sem lesz elég.

Krisz – Most nagyot kell húznunk.

Dani – Valami jelképes gesztus kell.

Krisz – A teljes bankrendszerünk túlélése a tét, János.

János – Mondják, hogy ez csak egy rémálom...

Krisz (*Danihoz*) – Hozza a kalapácsot és a sarlót...

Dani – Úgy érti, a kalapácsot és a szögeket.

Krisz – Nem ezt mondtam?

Dani kimegy.

Krisz – Bátornak kell lennie, János.

A piros jelzőfény villogni kezd, megszólal a vészcsengő.

Sötét.

Fény.

János hátradőlve alszik a székében. Megszólal a telefon, ő összerezzen és felveszi.

János – Igen...? Á, Dani? Igen, rendben... Nem, nincs baj... Elaludtam egy pillanatra, és rémálmom volt...

Még kábán feláll, odamegy a kis asztalhoz, és megfogja a termoszt.

János – Nekem most kell egy rendes kávé...

Lecsavarja a kupakot, és kávéat akar tölteni bele. De fehér füst gomolyog ki belőle, beborítja a színpadot, amelyet valószerűtlen fény áraszt el. Közben egy hang szólal meg a háttérből; lehet Krisz hangja.

Krisz hangja – Egy kívánsága lehet, Kovácsi úr...

János – Igazából Kovács...

Krisz hangja – Bocsánat...

János – És nem három kívánság szokott lenni?

Krisz hangja – Válság van, Kovács úr.

János – Egy kívánság... Jó, akkor legyen... Kaphatok egy kávé?

Sötét.

Fény.

János hátradőlve alszik a székében. Mária belép az irodába, és meglátja.

Mária – János?

János – Mária? Te mit keresel itt?

Mária – Megkértem az asszisztenset, hogy szóljon neked, de nem válaszoltál...

János – Bocsánat, biztos elszundítottam egy pillanatra...

Mária – Emlékszel, hogy együtt akartunk ebédelni?

János – Igen, igen, persze... Készen vagyok. Mehetünk?

Mária – Jó. Biztos, hogy jól vagy?

János – Persze, persze. Minden rendben. A szokásos...

Mária – Jó...

Indulni készülnek.

János – Csak volt egy hihetetlen rémálmom... El sem hinnéd.

Mária – Tényleg?

János – Nevetni fogsz, de azt álmodtam, hogy te vagy a feleségem.

Mária – De János... én vagyok a feleséged.

János – Á... Akkor ez a rémálom még nem ért teljesen véget.

Kimennek.

Sötét.

Vége

A szerző

Jean-Pierre Martinez 1955-ben született Auvers-sur-Oise-ban. Első színpadi tapasztalatait különböző rockzenekarok dobosaként szerezte, majd szemiotikusként dolgozott a reklámszakmában. Ezt követően televíziós forgatókönyvíróként tevékenykedett, végül pedig drámaíróként tért vissza a színházhoz.

Mintegy száz televíziós forgatókönyvet és több mint 120 színdarabot írt. Művei közül több már a kortárs színházi repertoár klasszikusává vált, köztük a *Péntek 13.* és a *Strip Poker*.

Ma Franciaország és a francia nyelvű országok egyik legtöbbet játszott kortárs drámaírója. Számos darabját több nyelvre, köztük angolra és spanyolra is lefordították, és rendszeresen játsszák őket az Egyesült Államokban, Latin-Amerikában és a világ számos más országában.

Jean-Pierre Martinezt a **SACD** (*Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques*) képviseli.

A hivatásos és amatőr színtársulatok munkájának megkönnyítése érdekében a szerző úgy döntött, hogy színdarabjainak szövegét ingyenesen letölthetővé teszi. Minden nyilvános előadáshoz azonban előzetesen be kell szerezni a szerző engedélyét.

A jelen szöveg szerzői jogi védelem alatt áll. A mű egészének vagy bármely részének jogosulatlan sokszorosítása, átdolgozása vagy felhasználása jogi következményekkel járhat.

Jean-Pierre Martinez kapcsolatfelvételéhez, illetve valamely darabja előadási engedélyének kérelmezéséhez kérjük, használja az alábbi kapcsolatfelvételi űrlapok egyikét:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>
<https://comediatheque.net/contact-form/>

Jean-Pierre Martinez valamennyi színdarabja és azok fordításai ingyenesen letölthetők a weboldalairól:

<https://jeanpierremartinez.net/en/jean-pierre-martinez-dramainak-ingyenes-letoltese/>

<https://comediatheque.net/szinhazi-darabok-szovegeinek-ingyenes-letoltese/>

A mű és annak minden része szerzői jogi védelem alatt áll.

A mű bármilyen felhasználása – különösen bármely nyilvános színpadi előadás – a szerző előzetes engedélyéhez kötött.

A jogosulatlan felhasználás jogi eljárást vonhat maga után, és kártérítési igényt alapozhat meg.

© La Comédiathèque
2026. szeptember
ISBN 978-2-38602-497-9
A szöveg letöltése: ingyenes